

Kapitola pátá

Když jsem ke skladu dorazil, zpanikařil jsem. Báł jsem se vejít dovnitř. Nevím, z čeho přesně jsem měl takový strach, ale zkrátka jsem se báł.

Než jsem celou budovu obešel, abych se dostal k hlavnímu vchodu, nakoukl jsem dovnitř oknem. Přednosta stanice byl ve své kanceláři a pročítal si nějaké papíry. Na hlavě měl legrační malou čapku. Vypadal celkem přátelsky, ale ani tak jsem nebral dost odvahy, abych vešel dovnitř.

Napínal jsem uši, zda neuslyším psí kňučení, ale všude bylo ticho. Potom jsem zaslechl ptačí zacvrlikání a všiml jsem si žlutého kanárka v kleci. Přednosta k němu přistoupil a dal mu trochu vody. „Člověk, který se chová hezky k ptákům, určitě nebude zlý na cizího kluka,“ pomyslel jsem si.

Dodal jsem si tedy konečně odvahy, přešel k hlavnímu vchodu a opatrně se proplížil kolem kanceláře. Přednosta na mě jen letmo pohlédl a hned se zase vrátil ke svým papírům. Prošel jsem celý sklad a znovu jsem potichu prošel kolem kanceláře. Koutkem oka jsem zahlédl, že mě přednosta pozoruje a při tom se usmívá. Otevřel dveře a vyšel ven na nákladní rampu. Zastavil jsem se a opřel se o zeď budovy.

On zívł, protáhl si paže a prohlásil: „Dnes je opravdu horko. A zdá se, že snad nikdy nezaprší.“

Já jsem se podíval na oblohu a přítakal jsem: „To ano, pane. Je horko a pořádný déšť by se nám určitě hodil. U nás doma bychom vážně potřebovali, aby zapršelo.“

Zeptal se mě, kde bydlím.

„Daleko, až nahoře u řeky,“ odpověděl jsem.

„Představ si, že pro jednoho chlapce, který bydlí až nahoře u řeky, tu mám nějaká roztomilá štěňata,“ řekl. „Ten chlapec se jmenuje Billy Colman. Znáš se s jeho tatínkem, ale jeho jsem nikdy neviděl. Napadlo mě, že si sem dnes možná pro ta štěňata přijde.“

Jakmile jsem uslyšel, co říká, srdce mi skočilo až do krku. Říkal jsem si, že mi musí každou chvilku vylétnout až ven na rampu. Podíval jsem se na něj a chtěl jsem mu říct, kdo jsem, ale nepovedlo se mi to. Když ze mě pak nakonec ta slova vyšla, pískal jsem stejně, jako když maminka vytahuje kbelík plný vody ze studně pomocí naší staré rozskřípané kladky.

Všiml jsem si, jak přednostovi zajiskřily oči. Přišel až ke mně a položil mi ruku na rameno. Přátelsky se mě zeptal: „Takže ty jsi Billy Colman. Jak se daří tatínkovi?“

Řekl jsem mu, že tatínkovi se daří dobře a podal jsem mu lísteček, který jsem dostal od dědečka.

„Jsou to vážně moc pěkná štěňata,“ prohlásil. „Jen to budeš muset oběhnout k zadním vratům.“

Uháněl jsem dozadu za budovu tak rychle, jako bych se chodidly ani nedotýkal země. Přednosta odemkl a já vešel dovnitř. Rozhlédl jsem se a hledal své psy. Neviděl jsem však nic jiného než bedny, sudy, staré kufry a několik rolí ostnatého drátu.

Dobrosrdečný přednosta zamířil k jedné z beden.

„Budeš je chtít i s bednou a se vším?“ zeptal se.

Řekl jsem mu, že bednu nepotřebuji. Že chci jenom své psy.